కథా కౌముది

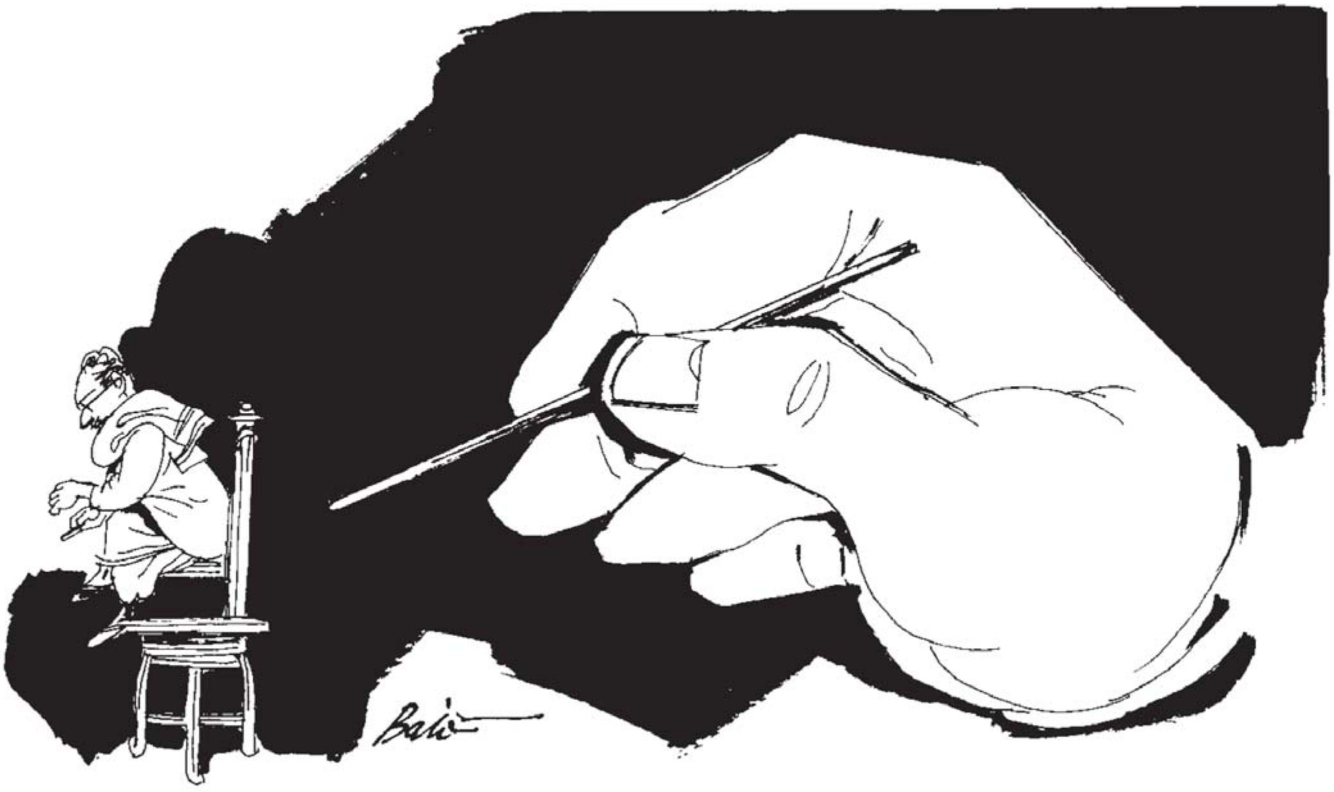

వేరుపురుగు

ఎమ్వీ రామిరెడ్డి

"అన్నా, సీసాల శేషు దొరికాడట!"

ఫోన్లో ఆ మాట విని ఉలిక్కిపడ్డాను.

"ఏమిటి, నిజమేనా నువ్వు చెప్పేది?"

"నిజమేనని కచ్చితంగా తెలియదుగానీ నాకైతే ఉప్పందింది. నువ్వు రంగంలోకి దిగితే తేల్చుకోవచ్చు."

"వేరే ఛానల్ వాళ్ళకెవరికైనా తెలిసిందా?"

"ఛాన్సే లేదన్నా. డిపార్ట్‌మెంట్‌లో కూడా సీక్రెట్‌గా ఉంచారట."

"థాంక్ గాడ్ నేను అయిదు నిముషాల్లో ఆఫీసు దగ్గరుంటాను. నువ్వు కెమేరా రడీ చేసుకో.

ఫోన్ పెట్టేసి, రెండు నిమిషాల్లో బయల్దేరి బండి స్టార్ట్ చేశాను.

రమేష్ అంటే నాకందుకే చాలా ఇష్టం. కెమేరామేన్‌గా పనిచేస్తున్నా సిసలైన జర్నలిస్టులా ఉంటాడు.

దూసుకుపోతున్న బైక్‌తో నా ఆలోచనలు పోటీపడుతున్నాయి.

'సీసాల శేషు'

మోస్ట్ వాంటెడ్ క్రిమినల్. పదేళ్ళుగా పోలీసు రికార్డుల్లో కేసుల చిట్టా పేరుకుపోయినా, ఆర్నెల్ల క్రితం ప్రతిపక్ష ఎమ్మెల్యేని హతమార్చిన దగ్గరనుంచీ పత్రికల్లో, టీవీలో అతని పేరు మార్మోగిపోతుంది.

అతనికి అధికార పార్టీ అండ పుష్కలంగా ఉందనీ అందుకే అతనెక్కడ ఉన్నాడో తెలిసినా పోలీసులు ప్రేక్షక పాత్ర పోషిస్తున్నారనీ ప్రతిపక్ష నేత విమర్శించడం..ప్రభుత్వం ఖండిస్తూ ప్రకటనలివ్వడం రివాజుగా మారింది.

శేషు బెంగుళూరులో ఉన్నాడనీ ఢిల్లీలో మకాం వేశాడనీ విదేశాల్లో ఉన్నాడనీ రకరకాల వదంతులు వచ్చాయే తప్ప అతని ఆచూకీ దొరకలేదు.

'మోస్ట్ వాంటెడ్' లిస్టులో పెట్టడం మినహా పోలీసులు కూడా చిత్తశుద్ధితో ప్రయత్నించిన దాఖలాల్లేవంటూ వారం క్రితమే మా ఛానల్లో టెలికాస్ట్ అయిన నా స్పెషల్ స్టోరీతో కొద్దిగా కదలిక వచ్చినట్లే వచ్చి మళ్ళీ చప్పబడిపోయింది.

అధికార పార్టీ అండ ఉంటుంది కాబట్టి అతన్ని అర్జెంటుగా అండర్‌గ్రౌండ్‌కు తరలించే అవకాశముంది. మీడియా కళ్ళు కప్పగలిగితే చాలు - అత్యంత చాకచక్యంగా అతన్ని తప్పించేస్తారు.

'అలా జరగడానికి వీల్లేదు. ఎలాగైనా గుట్టు రట్టు చేయాల్సిందే!'

నాలో తపన.

ఆఫీసు ముందు బైక్ ఆపి, హారన్ కొట్టాను. రమేశ్ గబగబా వచ్చి బండిమీద కూచున్నాడు.

పంజాగుట్ట పోలీసుస్టేషన్‌కు కొంచెం దూరంలో బండి ఆపి, రమేశ్‌ను అక్కడే ఉంచి, నేనొక్కణ్ణే స్టేషన్లోకి వెళ్ళాను. ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్ళు బాతాఖానీలో మునిగిపోయి ఉన్నారు. సీఐ గురించి అడిగితే తమకు తెలియదని చెప్పారు. రెండు మూడు ప్రశ్నలు వేసినా వాళ్ళు తాపీగా జవాబిచ్చారే తప్ప తడుముకోలేదు. అక్కడి వాతావరణాన్ని చూస్తే ఇన్సిడెంట్స్ ఏమీ ఉన్నట్లు కనిపించలేదు.

బయటికి వస్తూ గేటు దగ్గర సెంట్రీ మొహంలోకి తొంగి చూశాను. ఏదో ఆందోళన. అడిగితే ఏమీలేదన్నాడు.

నిరాశగా రోడ్డు మీదకు వస్తూ కిందకి చూసిన నాకు ఏదో క్లూ దొరికినట్లయింది.

గభాల్న మళ్ళీ నాలుగడుగులు వెనక్కి వేసి సెంట్రీతో "ఎందుకు సార్ దాస్తారు? మీరు చెప్పకపోయినా ఆ రక్తపుమరకలు చెబుతూనే ఉన్నాయి" అన్నాను.

అతడి నుంచీ స్పందన లేదు.

నేను మరింత దగ్గరగా వెళ్ళి "సరే, వస్తా సార్" అంటూ కరచాలనం చేశాను. నా వ్యూహం ఫలించింది.

"శేషు... నిమ్స్..." అన్నాడు నాకు మాత్రమే వినిపించేంత మెల్లగా - తన చేతిలో పడిన అయిదొందల నోటును ఎవ్వరూ చూడకుండా జేబులో పెట్టుకుంటూ.

"థాంక్స్".

రెండు నిమిషాలు నిమ్స్‌కు చేరుకున్నాం.

నాలుగు నిమిషాలు ప్రశాంతంగా ఆలోచించాను.

ఓ నెంబరుకు రింగ్‌చేసి "హలో కిరణ్, డాక్టర్లు వేసుకునే వైట్‌కోటుతో నువ్వు అయిదు నిమిషాల్లో నిమ్స్‌కు వచ్చెయ్" అని చెప్పి పెట్టేశాను.

కిరణ్ వచ్చేలోగా ఎమర్జెన్సీ వార్డులోకి వెళ్ళి శేషును అక్కడికి తీసుకొచ్చినట్లు అతికష్టం మీద నిర్ధారించుకున్నాను.

వెంటనే ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసి "సర్, వెరీ ఇంపార్టెంట్ న్యూస్. అర్జెంటుగా స్క్రోల్ వేయాలి" అన్నాను.

"ఏమిటది" - ఇలాంటివి తనకు మామూలే కాబట్టి తాపీగా అడిగాడు ఇన్‌ఛార్జి.

"సీసాల శేషును పోలీసులు అరెస్టు చేశారు."

"అవునా..." ఆయన ఒక్కసారిగా అలర్టయ్యాడు.

"ఇమీడియేట్‌గా స్క్రోల్ వేయండి. మనకు రేరెస్ట్ విజువల్స్ సేకరించే ప్రయత్నంలో ఉన్నాను."

కిరణ్ వచ్చాడు తెల్లకోటుతో.

"రమేశ్, ఈ ఆసుపత్రిలో బోల్డంత మంది డాక్టర్లుంటారు. ఎవర్నీ ఎవరూ గుర్తించలేరు. నువ్వీ తెల్లకోటు వేసుకుని డాక్టర్‌లా లోపలికెళ్ళు. కోటులోపల పెన్‌కెమేరా ఉంచుకో. బాంబుదాడిలో గాయపడ్డ శేషుకు ఆపరేషన్ పూర్తికాగానే థియేటర్లోంచి బయటకు తీసుకొస్తారు. ఆ క్షణం నుంచే చిత్రీకరణ మొదలుకావాలి. ఇది నేను చెప్పినంత తేలిగ్గాదు. కానీ రిస్కు తీసుకోక తప్పదు."

"ఏం ఫర్వాలేదన్నా. ఆ మాత్రం థ్రిల్ ఉంటేనే మజా వస్తది."

మా స్క్రోల్‌న్యూస్ బాంబులా పేలింది. అన్ని ఛానల్లూ పత్రికలూ క్షణాలమీద రంగంలోకి దిగాయి. వాళ్ళెవరికీ దొరకని అద్భుతమైన విజువల్స్ మాకు దక్కాయి, రమేశ్ సాహసంతో!

అయిదు రోజుల తర్వత పూర్తిగా కోలుకున్న శేషును విలేఖరుల ముందు నిలబెట్టారు.

పోలీసులు, ఎప్పుడూ చెప్పే కథలే చెప్పారు.

శేషు, పెద్దలు చెప్పమన్నట్లే చెప్పాడు.

అతని మొహంలో ఎక్కడా పశ్చాత్తాప ఛాయల్లేవు. ఆందోళన లేదు. ఎందుకో... చాలాసేపు అతని మొహంలోకి అలా చూస్తుండిపోయాను.

ప్రెస్‌మీట్ అయిపోయింది. బయటికొచ్చి బండి స్టార్ట్ చేయబోతుండగా ఓ కానిస్టేబుల్ వచ్చి "మిమ్మల్ని సార్ పిలుస్తున్నాడు" అని చెప్పాడు.

వెళ్ళాను.

"శేషు మీతో ఏదో మాట్లాడతాడట" సీఐ చెప్పాడు.

నాతోనే ఎందుకు మాట్లాడతానన్నాడనే సంగతి అలా ఉంచితే, నాకు ఏదో ఒక ఎక్స్‌క్లూజివ్ సమాచారం రాబోతుందన్న ఆనందం నన్ను చుట్టేసింది. ఎందుకైనా మంచిదని రమేష్‌ని రమ్మని పిలవబోతుంటే "ఆ.. ఆ.. కెమేరాల్తో పనిలేదు. పర్సనల్‌గా ఒక్క మాట మాట్లాడతానంటే సరేనన్నా" చెప్పాడు సీఐ.

స్టేషన్ ఆవరణలో పూలమొక్కల పక్కనే నిలబడ్డాం - శేషూ, అతనితో బేడీల జత పంచుకున్న కానిస్టేబులూ, నేనూ.

"మాస్టారూ... నన్ను గుర్తుపట్టలేదా? నేను, శేషేంద్రని" - శేషు అడుగుతుంటే నా నొసలు ముడతలు పడ్డాయి.

"గుర్తు రాలేదా సార్. మేం ట్యూషన్‌కు వచ్చేవాళ్ళం... మీరు మాకు లెక్కలు చెప్పేవారు... అమ్మగారు బాగున్నారా..."

అప్పటికి గుర్తొచ్చాడతను. వెంటనే భారతమ్మ రూపం కళ్ళముందు మెదిలింది.

"శేషేంద్రా... నువ్వు... నువ్విలా...నమ్మలేకపోతున్నారా..."

తెగిన జ్ఞాపకాలు అతుక్కోకముందే సీఐ కేకేశాడు. కానిస్టేబుల్ శేషును తీసుకెళ్ళిపోయాడు.

రాత్రి పదకొండు -

గదిలో ఒంటరిగా నేను, ఎదురుగా డైరీ. కలం కదలడం లేదు. ఉదయం నుంచీ శేషు జ్ఞాపకాలే! అవి నా వేలు పుచ్చుకుని గుంటూరుకు ఇరవై కిలోమీటర్ల దూరంలోని మా గ్రామానికి లాక్కెళుతున్నాయి.

నేనప్పుడు డిగ్రీ మొదటి సంవత్సరం. కాలేజీకి రోజూ గుంటూరు వెళ్ళేవాణ్ణి. అప్పటికే అక్క పెళ్ళికి చేసిన అప్పులింకా తీరలేదు. చిన్నప్పుడే నాన్న పోయినా మా బాగుకోసం శ్రమిస్తున్న అమ్మకు ఎంతో కొంత అండగా నిలవాలన్న ఉద్దేశంతో కోటేశ్వరరావు గారి కాన్వెంటులో రోజూ సాయంత్రం పూట రెండూ గంటలసేపు లెక్కలు చెప్పేవాణ్ణి. ట్యూషన్ మొత్తానికీ - ఎనిమిది చదువుతున్న శేషేంద్ర, ఏడోతరగతి చదువుతున్న శ్రావణ్‌లు కేంద్ర బిందువులు. వాళ్ళిద్దరూ అన్నదమ్ములు.

కాస్త ఖాళీ దొరికితే చాలు - నా చుట్టూ చేరి కబుర్లు చెప్పేవాళ్ళు. మిగతా పిల్లలకీ వాళ్ళకీ నడవడిలో, మాటతీరులో ఎంతో తేడా కనిపించేది.

అప్పుడప్పుడూ మా ఇంటికి వస్తుండేవాళ్ళు. వాళ్ళ మాటలకు అమ్మ, అమ్మమ్మ ముచ్చటపడేవాళ్ళు. ఏదో ఒక తాయిలం పెట్టేవాళ్ళు.

ఆరోజు క్లాస్ చెప్పి, నేను ఆఫీస్ రూంలోకి వెళ్ళాను. నా వెనుకే వచ్చారు అన్నదమ్ములు.

"బాబూ మేష్టారుగారూ, రేపట్నుంచీ మేము ట్యూషన్‌కు రావడం లేదండీ" అన్నారు.

"ఎందుకనీ?" అడిగాను.

"ఈ నెల ట్యూషన్ ఫీజు కట్టలేదు. పోయిన్నెలదే ఇంకా కట్టలేదు. ఇందాక కోటేశ్వరరావు మేష్టారు వచ్చి తిట్టారు. రేపు డబ్బులు తీసుకురాకపోతే ట్యూషన్‌కు రావద్దన్నారు".

నాకెందుకో బాధగా అనిపించింది.

"వర్రీ కాకండి. రేపు పగలు ఓసారి మా ఇంటికి రండి" చెప్పాను.

అమ్మ ద్వారా వాళ్ళ రెండు నెలల ట్యూషన్ డబ్బులు నేనే చెల్లించాను. వాళ్ళిద్దరి మొహాల్లో కాంతి వలయాలు!

ఆ రోజు మామయ్య ఊళ్ళో లేకపోవడంతో పొలం నుంచీ పత్తి గోతాము తీసుకొచ్చే డ్యూటీ నాకు పడింది.

సైకిల్ని డొంకలోనే పెట్టి పత్తి చేనులోకి నడిచాను.

"అయినంతవరకూ తీసుకెళ్తావా, మొత్తం అయిపోయిందాకా ఉంటావా?" అడిగింది అత్తయ్య.

"ఇంకా ఎంతసేపు పడుతుంది?"

"ఈ మునుం అయితే అయిపోయినట్టే"

"సరే, ఉంటాలే"

వాళ్ళతో పాటు నేనూ మునుం పట్టాను.

"బాబూ, మా పిల్లలు ఎలా చదువుతున్నారు?" అడిగిందామె ఒలిచిన పత్తిని ఒడిలో వేసుకుంటూ.

నల్లగా కమిలిపోయిన మొహం.... కళ్ళల్లో వింత కాంతి.... బక్కపలచగా ఉన్న ఆమె ఎవరో తెలియక అయోమయంగా చూస్తున్న నాకు అత్తయ్య మాటసాయం చేసింది.

"అదేనబ్బాయ్ - శేషేంద్ర, శ్రావణ్‌లున్నారే, వాళ్ళమ్మ ఈమె"

ఆమెనలా కలవడం చిత్రంగా అనిపించింది.

"వాళ్ళకేం, బ్రహ్మాండంగా చదువుతున్నారు" చెప్పాను.

ఆరోజు రాత్రి - ట్యూషన్లో - "మాస్టారూ, మీరు మా అమ్మతో మాట్లాడారంటగా" ఇద్దరూ నా చుట్టూ చేరి ఆనందంగా అడిగారు.

"అవునోయ్"

ఇద్దరి మొహాల్లోనూ చిరునవ్వు విరిసింది. శ్రావణ్ మొహంలో అది వేగంగా మాయమై, దిగులు మేఘం కమ్ముకుంది.

"సార్, మా అమ్మ నల్లగా ఉంటుంది కదూ!" విచారంగా అన్నాడు.

"అదేం లేదే, చాలా చక్కగా ఉందామె"

శ్రావణ్ అనుమానంగా చూశాడు నావంక.

"అలా అనకూడదు శ్రావణ్. అమ్మను మించిన సౌందర్యమూర్తి ఈ ప్రపంచంలోనే లేదు. నిన్ను బుజ్జగించడానికి కాదు. నిజంగానే చెబుతున్నాను. ఆమె అచ్చం మా అమ్మలాగే కనిపించింది నాకు."

శ్రావణ్ మొహంలో ఆనందం కొలువు తీరింది. శేషేంద్ర కూడా సంతృప్తిగా చూశాడు.

రాత్రి ట్యూషన్ నుంచీ ఇంటికొచ్చాక, అన్నం వడ్డిస్తుండగా అమ్మకు ఈ విషయాలు చెబితే ఆమె మరికొంత సమాచారమిచ్చింది.

ఆమె పేరు భారతమ్మ. గుంటూరులో పుట్టి పెరిగింది. కుటుంబం చితికిపోవడంతో ఆమెను మా ఊరి కృష్ణారావుకిచ్చి పెళ్ళి చేశారు. అతను తాగడం, తిరగడం తప్ప అటు పుల్ల తీసి ఇటు పెట్టడు. అతనితో విసిగిపోయిన భారతమ్మ భర్తతో సహా పుట్టింటికి చేరుకుంది. కృష్ణారావుకు మిర్చియార్డులో ఉద్యోగం ఇప్పించింది, ఆమె తండ్రి తనవంతు సాయం అందించాడు. సంసారం సాగింది. శేషేంద్ర, శ్రావణ్ అక్కడే పుట్టి పెరిగారు. పదేళ్ళు గడిచిపోయాయి. కృష్ణారావుకు గుంటూరులోని వీధిరౌడీలతో పరిచయాలు పెరిగాయి. వాళ్ళమీదా వీళ్ళమీదా దౌర్జన్యాలు చేయడం అలవాటయింది. ఆ అలవాటు ముదిరిపోకముందే జాగ్రత్తపడాలన్న ఉద్దేశంతో భర్త, పిల్లలతో కలిసి మళ్ళీ మా ఊరికి చేరుకుంది భారతమ్మ. చిన్న ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుని కూలికి వెళుతూ కుటుంబాన్ని పోషిస్తుంది. అది తెలుసుకున్నాక, ఆమె పిల్లలిద్దరికీ నాకు తోచిన సాయమల్లా చేశాను.

మరుసటి ఏడాది నాకు ఆంధ్రా విశ్వవిద్యాలయంలో సీటొచ్చి, వైజాగ్ వెళ్ళడం, అది పూర్తికాగానే జర్నలిజంలో పీజీ డిప్లొమా, వెంటనే ఉద్యోగం - ఫలితం ఊరికి దూరమయ్యాను.

అయిదేళ్ళ తర్వాత, ఓ టీవీ ఛానల్లో రిపోర్టర్‌గా గుంటూర్లో ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తలో ఓ రోజు విద్యానగర్‌లోంచి వెళుతున్నాను.

"బాబూ... బాబూ"..." మట్టిరోడ్డు పక్కన ఉన్న ఇంటిముందు నిలబడి నన్నే పిలుస్తోందామె.

దగ్గరగా వెళ్ళాను. ఎవరో గుర్తుపట్టలేకపోయాను.

"నేను... భారతమ్మని. బాగున్నావా? ఇప్పుడెక్కడుంటున్నారు? ఉద్యోగమా? పెళ్ళయిందా? రా... రా.. బయటే నిలబెట్టి మాట్లాడుతున్నాను, లోపలికి రా."

ఓ కుర్చీ తెచ్చి వేసింది. నా వివరాలు చెప్పాను.

"శేషేంద్ర, శ్రావణ్ బాగున్నారా? ఇప్పుడేం చేస్తున్నారు?"

ఆమె ముఖంలో వేగంగా రంగులు మారాయి.

"బాగున్నారా అంటే ఏమని చెప్పాలో అర్థం కావటం లేదు బాబూ. వాళ్ళమటుకు వాళ్ళు బాగానే ఉన్నామనుకుంటున్నారు. లేచిన దగ్గరనుంచీ నాయకులూ గొడవలూ కత్తులూ బెదిరింపులూ... అదే వాళ్ళ లోకం! నాలుగురోజులలో అయిదురోజులకో బుద్ధి పుడితే ఓసారి ఇంటికొచ్చి రెండు ముద్దలు తినిపోతారు. ఈయనకేమో తాగుడూ పేకాటా. ఇంట్లోకి పావుకిలో చింతపండు తెచ్చిన పాపాన పోలేదు. నాకు తప్పదుగా. అందుకే, ఇదిగో ఈ ఇంట్లోనే చిన్న హోటల్ నడుపుతున్నాను."

నాతో మాట్లాడుతూనే ఆమె పొయ్యి మీద ఇడ్లీపాత్ర పెట్టింది.

"అదేమిటి, వాళ్ళు చదువుకోలేదా?"

"చదువా, పాడా? కూలీ, నాలీ చేసైనా వాళ్ళను చదివించాలనుకున్నా. నా ఆశలన్నీ బుగ్గిపాలు చేశారు. ఊళ్ళో రౌడీల్లా తయారయ్యారని గుంటూరు తీసుకొచ్చాను. వాతావరణం మారి, ఏదో ఒకపని చూసుకుంటారనుకున్నా. ప్చ్... వాళ్ళ తలరాత అలా ఉంది, ఏం చేస్తా."

బెస్ట్ స్టూడెంట్స్‌గా అవార్డులందుకున్న వాళ్ళిద్దరూ అలా మారారంటే నాకు ఓ పట్టాన నమ్మబుద్ధికాలేదు.

ఓ ప్లేటులో వేడివేడి ఇడ్లీ, కారప్పొడి, నెయ్యి వేసి తెచ్చిందామె.

తిని, ఓ పదినిమిషాలు కూర్చుని వచ్చేశాను.

మధ్యాహ్నం కలెక్టర్ కార్యాలయానికి వెళుతుంటే మున్నంగి శీను కలిశాడు. హైస్కూల్లో అతను నాకు సీనియర్. ఇద్దరం హోటల్లోకి నడిచాం. శేషేంద్ర, శ్రావణ్‌ల గురించి అతన్ని అడిగాను.

"నిజానికి వాళ్ళిద్దరూ మంచి స్టూడెంట్లే. కానీ ఎండమావుల వెంట పరుగులు తీశారు. ఇంటర్లో చేరాక విద్యార్థినాయకులుగా మారారు. కాలేజీలో వర్గాలు తయారయ్యాయి. వీళ్ళు కత్తులూ కటార్లూ పట్టారు. ఓసారి వినాయక చవితి రోజు గుడిదగ్గర జనమంతా పూజలు చేస్తుండగా శేషేంద్ర, శ్రావణ్‌లు అక్కడికొచ్చారు. వస్తూనే నారాయణగారబ్బాయి రంగారావు మీద దాడిచేశారు. జనం అడ్డం పోబోతే, కత్తుల్తో బెదిరించారు. రంగరావును చావబాది, వెళ్ళిపోయారు. మనూరి సర్పంచి తమ్ముడే ఈ పని చేయించాడని తర్వాత తెలిసింది. మూడురోజుల తర్వాత రంగారావు శవం పత్తిచేలో పడి ఉంది. శేషేంద్ర, శ్రావణ్‌లే చంపేశారని ఊరంతా అనుకున్నారు. పోలీసులొచ్చి వాళ్ళనే పట్టుకుపోయారు. రెండేళ్ళ తర్వాత సర్పంచి తమ్ముడే ఏదో కిందా మీదా చేసి వాళ్ళను బయటకు తీసుకొచ్చాడు."

శేషు కేసును సీబీఐకి అప్పగించింది ప్రభుత్వం. అతన్ని తరచి తరచి ప్రశ్నించడం, ఎమ్మెల్యే హత్య వెనక ఇంకా ఎవరి ప్రమేయముందో బయటికి లాగేందుకు ప్రయత్నించడం, శేషు రోజుకో విధంగా మాట్లాడటం, కావాలనే కేసును నీరుగారుస్తున్నారని ప్రతిపక్షనేతలు ఆరోపించడం... ఈ దినుసులన్నీ దట్టించి మేం స్పెషల్ స్టోరీలు వండుకోవడం నిత్యకృత్యంగా మారింది.

కోర్టు తీర్పులు, పోలీసుల సమాచారంపైనే ఆధారపడకుండా వ్యక్తిగత ఆసక్తితో నేను కసరత్తు చేసి శేషు గతాన్ని పసిగట్టేందుకు ప్రయత్నించాను.

శేషు గుంటూరు చేరుకున్నా, సర్పంచి తమ్ముడు వదిలిపెట్టలేదు. గుంటూరులోనే తమ పార్టీ ఎమ్మెల్యేకి పరిచయం చేశాడు. ఆయన శేషునీ, శ్రావణ్‌నీ చేరదీశాడు. దౌర్జన్య కార్యకలాపాలకు వాడుకున్నాడు. డబ్బు, మందు, విందులతో వాళ్ళను సంతోషపెడుతూ తన కాంట్రాక్టుల్నీ, వ్యాపారాల్నీ పెంచి పోషించుకున్నాడు. వీళ్ళు క్రమంగా పెద్ద రౌడీల జాబితాలో చేరిపోయారు.

భూ ఆక్రమణలు, వివాదాల పరిష్కారం, జూదగృహాల నిర్వహణ వంటి పనులతో బిజీ అయిపోయారు. ఎప్పుడైనా పోలీసులు పట్టుకుంటే నాలుగురోజులు జైల్లో ఉండటం... ఎమ్మెల్యే చొరవతో బయటికి రావడం అలవాటుగా మారింది. వాళ్ళ సామ్రాజ్యం అక్కడితో ఆగిపోలేదు. ఎమ్మెల్యేకు సన్నిహితుడైన రాయలసీమ రాజకీయ నేత ఆహ్వానం మేరకు ఆ ప్రాంతానికి రాకపోకలు సాగించారు. అక్కడి విధ్వంసంలోనూ పాలుపంచుకున్నారు. ఆ క్రమంలో చాలామంది నేతలు వీళ్ళకు పరిచయమయ్యారు.

వివరాలన్నీ ఒకచోట పేర్చినా ఎక్కడో లింకు కలవడం లేదు. అది కలవాలంటే నేను శేషును కలవాలి. ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి.

ఎస్పీకి రోజుకి నాలుగు సార్లు ఫోన్జెయ్యడం మొదలుపెట్టాను.

"నిజానికి రంగారావు ఎలా చనిపోయాడో నాకు తెలియదు మాస్టారూ. వినాయకచవితి రోజు ఊరికే అతన్ని బెదిరిస్తే చాలన్నాడు సర్పంచి తమ్ముడు."

జైలు ఆవరణలో ఓ మూలగా చెట్టుకింద నిలబడి చెబుతున్నాడు శేషు. నేను నిశ్శబ్దంగా వింటున్నాను.

"అసలెందుకిలా మారావు?"

"చాలా కారణాలున్నాయి మాస్టారూ. ముఖ్యకారణం మాత్రం పేదరికం. అదంటే నాకు అసహ్యం. అమ్మ బియ్యం కోసం పక్కింటికెళ్ళిన ప్రతిసారీ నామీద నాకే అసహ్యం వేసేది. డబ్బులేని బతుకు వ్యర్థమనిపించేది. కాలేజీలో కిరణ్ అనేవాడు ఫ్రెండయ్యాడు. వాడు మనూరి సర్పంచి తమ్ముడికి మేనల్లుడు. ఇద్దరం కలిసి తిరిగేవాళ్ళం. సినిమాలకూ షికార్లకూ హోటళ్ళకూ... ఎక్కడికెళ్ళినా వాడే ఖర్చుపెట్టేవాడు. నాకు తెలియకుండానే ఓ రకమయిన జల్సా జీవితానికి అలవాటుపడిపోయాను. నా బలహీనతను పసిగట్టి కిరణ్ నన్ను వాళ్ళ మామయ్య దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు. ఆయన తియ్యటి మాటలు చెప్పాడు. డిగ్రీ పూర్తవగానే ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానన్నాడు. ఏచిన్న అవసరం వచ్చినా అండగా ఉంటానన్నాడు. మెల్లగా ఆయనకు నమ్మిన బంటునయ్యాను. రంగారావును బెదిరిస్తే చాలన్నాడు. అలాగే చేశాను. కానీ అతన్ని సర్పంచి తమ్ముడే చంపేసి, నేరాన్ని మామీదకు నెట్టాడు. ఆ తర్వాత తనే బెయిలిచ్చి బయటికి తీసుకొచ్చాడు. అప్పటికే నేను ఊబిలో కూరుకుపోయాను. దిగబడటం తప్ప గత్యంతరం లేకపోయింది..."

ఆ క్షణంలో... నా చొక్కా, బన్నీ విప్పి, లోపల దాచుకున్న స్పై కెమేరాను లాగేసుకున్న ఎస్పీని తిట్టుకోకుండా ఉండలేకపోయాను.

"రాయలసీమలోనూ యాక్టివిటీస్ మొదలెట్టాక కొన్ని రోజుల తర్వాత నాకో డౌటొచ్చింది - అంతదూరం నుంచీ నన్ను పిలిపించడానికి కారణమేమిటా అని! ఆలోచిస్తే అర్థమయింది... సీమలో నాలాంటి రౌడీలు లేకకాదు. దూరాభారాన్ని సాకుగా చూపి

నాయకులకు తప్పించుకునే అవకాశాలు ఎక్కువగా ఉంటాయని. ప్చ్.... ఏమైతేనేం... ముఠాకక్షల్లో నా తమ్ముణ్ణి పోగొట్టుకున్నాను. అమ్మకు అండగా నిలువలేకపోగా కడుపుకోత మిగిల్చాను...."

శేషు కళ్ళల్లో నీటిపొరలు...

"ఎలాగూ పోలీసులకు చిక్కావుకదా! నీవెనక ఉన్న నాయకుల పేర్లు చెప్పెయ్యొచ్చుగా..." అడిగాను.

"అదంత తేలిగ్గాదు మాస్టారూ, సవాలక్ష మెలికలుంటాయి. చెప్పినా మీకర్థంకావులే..." నిర్వేదంగా నిట్టూర్చాడు శేషు.

రేపే తీర్పు. బలమైన సాక్ష్యాధారాలతో నేరం బుజువైనందున శేషుకి హైకోర్టు ఉరిశిక్ష విధించడం ఖాయమని తేలింది.

ఉదయం ఆఫీసులో కూచున్నాను. రేపు తీర్పు వెలువడగానే ఎడాపెడా స్పెషల్ స్టోరీలివ్వాలని ఛానళ్ళు పోటీ పడుతున్నాయి.

మా ఛానల్ ప్రత్యేకత నిలుపుకునేలా శేషుగురించి నాకు మాత్రమే తెలిసిన చాలా విషయాలతో స్క్రిప్టు రాశాను.

ఎదురుగా నా టేబుల్ మీద ఫ్యాను గాలికి స్క్రిప్టు కాగితాలు రెపరెపలాడుతున్నాయి.

"ఏ ముహూర్తాన గాల్లో కెగరేసి పీసాలు పగలగొట్టే విద్య నేర్చుకున్నానో గానీ, ఆ క్షణం నుంచే నా ఇంటి పేరు మర్చిపోయాను. డబ్బు పలుకుబడీ దండిగా ఉన్నా క్షణక్షణం చస్తూ బతికాను. ప్రాణాలకు తెగించే మనిషిగా పేరు తెచ్చుకున్నా ప్రతిక్షణం భయంభయంగానే గడిపాను. దాడులకు వ్యూహాలు పన్నిన పెద్దోళ్ళు మాత్రం ఆనాడూ ఈనాడూ కడుపులో చల్ల కదలకుండా ఏసీ గదుల్లో సేదదీరుతున్నారు. వద్దు మాస్టారూ... ఈ దౌర్భాగ్యపు బతుకు పగవాడిక్కూడా వద్దు..."

శేషు మాటలు గుర్తొస్తుంటే ఏదో తెలియని బాధ.

ఇన్‌ఛార్జిగారు స్క్రిప్టు చదివాక "అంతా బానే ఉందిగానీ, సపోర్టింగ్ విజువల్స్ బలంగా లేవు. శేషు స్నేహితులుగానీ, బంధువులుగానీ ఎవరైనా దొరికితే బావుణ్ణు" అన్నారు.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది... భారతమ్మ!

ఇంతవరకూ ఆమెనెవ్వరూ ట్రేస్ చేయలేదు.

ఇన్‌ఛార్జ్‌తో చెప్పాను.

"ఆమె ఇప్పటికీ అక్కడే ఉంటుందంటావా?"

"డౌటేసార్. ఓ పనిచేద్దాం. మన గుంటూరు రిపోర్టర్ని అక్కడికి పంపించి, కనుక్కోమని చెబుదాం."

"గుడ్ అయిడియా".

అరగంట తర్వాత గుంటూరు నుంచీ మెస్సేజ్ - ఆమె అక్కడే ఉందని!

"కమాన్, నువ్వు కారు తీసుకుని వెంటనే బయల్దేరు. ఎలా నచ్చజెబుతావో ఏమో, ఆమె తెల్లారేపాటికి మన స్టూడియోలో ఉండాలి."

ఉదయం ఏడుకల్లా హైదరాబాద్దు చేరుకుని, భారతమ్మను మా ఇంటికి తీసుకెళ్ళాను. నా శ్రీమతి ఆమెను ఆదరంగా చూసింది. స్నానానికి ఏర్పాట్లు చేసింది.

ఆమెను ఒప్పించి తీసుకురావడం ఓ పట్టాన సాధ్యం కాలేదు.

"వాడి తల్లినన్న విషయం నేనెప్పుడో మర్చిపోయాను. ఏం మాట్లాడమంటావు టీవీలో నిలబడి..." అంటూ ఆమె రకరకాలుగా ప్రశ్నించింది. నేను పట్టు వదల్లేదు. ఎన్నో విధాల నచ్చజెప్పి, ఎలాగో ఒప్పించాను. పదిగంటలకు స్టూడియోకు చేరుకున్నాం. మా ఇన్‌ఛార్జి సంతోషానికి అవధుల్లేవు.

'హైకోర్టు తీర్పుపై శేషు కన్నతల్లి ప్రతిస్పందన - మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకు లైవ్ ప్రోగ్రామ్' - పదిగంటలనుంచీ స్క్రోల్ ఇవ్వడం ప్రారంభించాం.

పదకొండున్నరకు హైకోర్టు తీర్పు వెలవడింది.

ఊహించినట్లే ఉరిశిక్ష పడింది.

భారతమ్మకు మా ఇన్‌ఛార్జి కొన్ని సూచనలిచ్చాడు. ఎలా మాట్లాడాలో చెప్పే బాధ్యత నాకప్పగించాడు.

నాకు తోచింది చెప్పి, "మీరు మాట్లాడబోయేది కాగితం మీద రాసుకుంటే బెటర్" అంటూ కలం, కాగితం అందించాను. ఆమె పొడిపొడిగా నాలుగైదు పాయింట్లు రాసుకుంది.

పన్నెండు గంటలు...

వ్యాఖ్యాత పరిచయ వాక్యాలు పూర్తికాగానే భారతమ్మ టీవీ తెరపై ప్రత్యక్షమైంది.

మా సిబ్బంది అలర్టయ్యారు. ఎలాంటి అంతరాయం కలిగినా సరిదిద్దుకునేందుకు సమాయత్తంగా నిలబడ్డారు.

భారతమ్మ నోరు విప్పింది....

"నమస్కారం. నా పేరు భారతమ్మ. మీకందరికీ సీసాల శేషుగా పరిచయమైన గీసుపల్లి శేషేంద్ర కన్నతల్లిని. సాధారణంగా ఒక వ్యక్తి నలుగురికీ ఉపయోగపడే పని చేసినప్పుడో, నలుగురూ సాధించలేని విజయాన్ని సాధించగలిగినప్పుడో అతడి తల్లిదండ్రులు ఇలా అందరిముందూ గర్వంగా నిలబడతారు. కానీ దురదృష్టవశాత్తు ఒక హంతకుడి తల్లిగా నేనీ స్థానంలో నిలబడాల్సివచ్చింది. అరగంట క్రితమే ఉరిశిక్ష ఖాయమైన నేరస్థుడికి జన్మనిచ్చిన నిర్భాగ్యురాలిగా ఇలా కనపడాల్సివచ్చింది. ఒక వ్యక్తి పక్కదారి పట్టాడంటే తల్లితండ్రుల పెంపకంలో లోపం ఉందంటారు. శేషును పెంచి పెద్ద చేసిన వ్యక్తిగా వాడి తరపున సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవాల్సిన బాధ్యత నామీద ఉంది. కటిక దారిద్ర్యం వెంటాడినా కూలీనాలీ చేసి వాణ్ణి చదివించాను. మంచి మాటలు చెప్పాను. మంచి భవిష్యత్తు గురించి కలలు కనేలా చేశాను. కానీ ఎక్కడో లయ తప్పింది. వాడు రౌడీ అవతారమెత్తాడు. వాడు చేసిన నేరాల గురించి చెబుతూంటే నాకే రక్తం మరిగిపోయింది. అందుకే... వాణ్ణి ఉరితీయాల్సిందే.. ఊపిరి ఆగిపోయేదాకా ఉరికంబానికి వేలాడదీయాల్సిందే కానీ వాడొక ఎండుకట్టె. వాణ్ణి ఉరితీస్తే ఎండిన కొమ్మను నరికినట్లు. అంతే. నిజానికి వృక్షాన్ని చెరుస్తున్న వేరుపురుగు వేరే ఉంది. అది... ఇప్పుడు ఎమ్మెల్యేగా కులుకుతున్న ఒకప్పటి సర్పంచి తమ్ముడి రూపంలో ఉంది. వాడి గురువైన కేంద్రమంత్రి రూపంలో ఉంది. ఎండుకట్టెల్ని సమిధలుగా చేసుకుని ఎందరో శేషుల్ని బలిపశువులుగా మారుస్తున్న రాజకీయం రూపంలో ఉంది. వీళ్ళందరికీ కొమ్ముకాస్తున్న అధికారం రూపంలో ఉంది. తీయండి... ఉరితీయండి... శేషుతో పాటు వేరుపురుగును కూడా ఉరితీయండి..."

భారతమ్మ కుప్పకూలిపోయింది.